

a výčepnické, a to na základě dekretu okr. správy politické ve Strakoncích z 3. července 1922.

Stížnost namítá, že zúč. strana koncesi tuto osobně neprovozovala. Tato okolnost však je pro otázku osvobození Ing. K. od průkazu způsobilosti po rozumu cit. zákona, kterým byl zaveden průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou, irelevantní, neboť podle § 3 odst. 1 bodu 1 lit. a) jest osvobozen od průkazu způsobilosti — mimo jiné — také ten, kdo před účinností tohoto zákona nabyt koncese hostinské a výčepnické; k osvobození od průkazu způsobilosti se nevyžaduje, aby majitel koncese hostinské a výčepnické, který jí nabyt před účinností cit. zákona, provozoval ji osobně, naproti tomu však je předepsáno, že schválený náměstek neb schválený pachtýř jest od průkazu způsobilosti osvobozen, provozoval-li živnost hostinskou a výčepnickou před účinností cit. zákona. Že Ing. K. nabyt před účinností cit. zákona takové koncese, je mimo spor.

Konečně namítá stěžující si společenstvo, že žal. úřad se nezabýval otázkou spolehlivosti žadatele za koncesi. Námitku tohoto obsahu stěžující si společenstvo ve svém dobrozdání vůbec nevzneslo a následkem toho neměl žal. úřad příčiny, aby se touto otázkou zabýval. Neučinil-li to, neporušil žádné právo stěžujícího si společenstva.

#### Č. 12.596.

**Řízení před nss. — Policejní věci: V pouhém opakování vývodů obsažených v odvolání a v nař. rozhodnutí vyvrácených nelze spatřovati řádně formulovaný stížný bod podle § 18 zákona o ss. — II. V trestním řízení platném v zemi České a Moravskoslezské nemá strana nároku na to, aby úřad rozhodující o odvolání z trestního nálezu přihlížel k promlčení policejního přestupku bez námítky strany (z úřední povinnosti).**

(Nález z 27. října 1936 č. 15.782/36.)

**Prejudikatura:** ad I. Boh. F 6392/32, ad II. Boh. A 10.308/33.

**Věc:** Václav K. v Ruzyni proti rozh. zem. úřadu v Praze z 3. února 1934 o přestupku zákona č. 88/1920 Sb.

**Výrok:** Stížnost se z části odmítá pro nepřípustnost z části zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Min. veř. prací potvrdilo výnosem z 3. prosince 1931 přehledný regulační a zastavovací plán stát. regulační komise pro území obce Ruzyně, podle něhož byly mimo jiné také pozemky čk. 151, 153, 154, 155, 158, 161, 162 a 163 v této obci prohlášeny za nezastavitelné. Výnos ten byl doručen obci Ruzyňské 10. prosince 1931.

Okr. úřad pro Prahu-venkov, zjistiť místním šetřením vykonaným 9. října 1933 za účasti st-logy, že stavební úřad obce Ruzyně vydal v roce 1932 více než 40 stavebních povolení na uvedených pozemcích, výměrem z 16. října 1933 uznal st-le jako starostu obce Ruzyně vinným přestupkem § 15 zákona č. 88/1920 Sb., jehož se dopustil tím, že tato stavební povolení nechal uvést ve skutek, a použiv § 24 tohoto zákona odsoudil ho k pokutě 2.000 Kč, v případě nedobytnosti k náhrad-

nímu trestu jednoměsíčního vězení, ke ztrátě starostenského úřadu a volitelnosti pro nejbližší volební období.

Nař. rozhodnutím zem. úřad v Praze toto rozhodnutí potvrdil a zaujal v něm ke všem námitkám, jež st-l v odvolání uplatnil, stanovisko, dovodiv obšírně, proč jednotlivé námitky skutkově ani právně nepokládá za důvodné.

Stížnost podaná k nss omezuje se však především toliko na doslovné opakování vývodů odvolání, jež žal. úřadem v nař. rozhodnutí byly již podrobně vyvráceny. V pouhém opakování vývodů obsažených v odvolání a v nař. rozhodnutí vyvrácených není však možno shledati náležitě a jednotlivě formulovaný stížný bod, jak toho vyžaduje striktní předpis § 18 zákona o ss (srov. nálezy Boh. F 6392/32, ze dne 22. listopadu 1935 č. 19.684/35, ze dne 20. ledna 1936 č. 19.166/35 a j.). Nss není totiž dána možnost revise právních názorů v nař. rozhodnutí projevených, ježto není mu zřejmo, v čem stížnost shledává nezákonnost nař. rozhodnutí, ani nelze zjistiti hranice, v nichž st-l jeho kontroly nss se dožaduje. Nezbylo proto nežli stížnost v oné její části, v níž reprodukuje jedině odvolání, podané k žal. úřadu, ale neobsahuje žádného stížného bodu ve smyslu § 18 zákona o ss, odmítnouti pro nepřipustnost.

V další své části obsahuje stížnost námitku, kterou vytýká nař. rozhodnutí vadnost řízení z té příčiny, že se žal. úřad nezabýval vůbec otázkou, zda trestnost deliktu, kladeného st-li za vinu, nepominula promlčením, ač prý je st-l jak v první, tak i v druhé instanci uplatnil. Námitka tato je bezdůvodná, ježto tvrzení, o něž jest opřena, odporuje spisům, ze kterých je zřejmo, že st-l vůbec nikdy námitkou promlčení se nehájl. Pokud pak z vývodů stížnosti, provádějících řečenou námitku, dalo by se snad také souditi, že stížnost se domnívá, že žal. úřad jako II. instance měl k promlčení hleděti z povinnosti úřední, byla by stížnost na omylu, neboť v trestním řízení policejním nemá strana nároku na to, aby úřad rozhodující o odvolání z trestního nálezu přihlížel k promlčení policejního přestupku bez námitky strany z povinnosti úřední, není-li o tom výslovné normy, jako v býv. uher. policejním trestním řádě č. 65.000/1909 (§ 204 č. 3), jak nss vyslovil již v nálezu Boh. A 10.308/33. Nss nemohl proto shledati ani stížností vytýkanou nezákonnost v tom, že žal. úřad jako stolice odvolací, u něhož námitka promlčení, vznesená teprve nyní ve stížnosti nově a proto podle §§ 5 a 6 zákona o ss nepřípustně, čerpaná z ustanovení § 4 min. nař. ze dne 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. uplatněna nebyla, nepřihlížel k promlčení a uznal st-le vinným přestupkem § 15 zákona č. 88/1920 Sb. — —

#### Č. 12.597.

**Zdravotnictví: \* Ustanovení § 15 zák. čís. 5/1907 ř. z. o dalším provozování lékárny na účet manželských descendantů nelze použítí analogicky na území platnosti zák. čl. XIV:1876.**

(Nález z 27. října 1936 č. 15.795/36.)

Věc: Ph. Mg. Karel S. v Pišťanech, Michal S., Ladislav S. a Irena P., roz. S. v Jasíně proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy ze 7. prosince 1933 o zániku práva provozovati veřejnou lékárnu.